ഏറ്റവും മികച്ച റഷ്യൻ ചെറുകഥകൾ

ഒരു സമഗ്ര ശേഖരം

ക്ലാസിക് സാഹിത്യം

ഏറ്റവും മികച്ച റഷ്യൻ ചെറുകഥകൾ

Contents

ആമുഖം	4
സ്പേഡ്സ് രാജ്ഞി	9
ഓവർകോട്ട്	28
ജില്ലാ ഡോക്ടർ	38
ക്രിസ്മസ് മരവും വിവാഹവും	50
ദൈവം സത്യം കാണുന്നു, പക്ഷേ കാത്തിരിക്കുന്നു	60
ഒരു മുഴിക് രണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥരെ എങ്ങനെ തീറ്റിപ്പോറ്റി	70
നിഴലുകൾ	80
സിഗ്നൽ	105
ഡാർലിംഗ്	117
പന്തയം	130
വാങ്ക	139
ഒളിച്ചുകളി	144
സിംഹാസനഭ്രഷ്ടൻ	157
വേലക്കാരൻ	171
ഒരു ശരത്കാല രാത്രി	179
അവളുടെ കാമുകൻ	188
ലാസറസ്	195
വിപ്ലവകാരി	218
അതിക്രമം - ഒരു സത്യാനുഭവം	228
പ്രശസ്തമായ ഉദ്ധരണികൾ	240

ആമുഖം

ചിത്രശാലകളിലെ ആർട്ട് ഗാലറികളിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിനടന്ന്, ചിത്രങ്ങളിൽ മാത്രം കണ്ടിട്ടുള്ള മരങ്ങൾക്കും കാട്ടുപൂക്കൾക്കും പക്ഷികൾക്കുമിടയിലൂടെ സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു പ്രകൃതിസ്നേഹിയുടെ ആനന്ദം സങ്കൽപ്പിച്ചുനോക്കൂ. അത്തരമൊരു ശുദ്ധമായ ആനന്ദമാണ് റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ ലളിതമായ സൗന്ദര്യം ആദ്യമായി അനുഭവിക്കുന്ന ഏതൊരു സാഹിത്യപ്രേമിക്കും ഉണ്ടാകുന്നത്. ഫ്രഞ്ച്, ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ എഴുത്തുകാരും ചിലപ്പോഴൊക്കെ ലളിതവും ഉയർന്നതുമായ സ്വാഭാവികതയുള്ള കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആകെത്തുക തന്നെ ലാളിത്യവും സ്വാഭാവികതയും സത്യസന്ധതയുമാണ്.

റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ കാതലായ മറ്റൊരു സവിശേഷത, സാധാരണക്കാരെയും നിരാലംബരെയുംഎന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഉയർന്ന വർഗ്ഗത്തിന് തുല്യരായി കാണുന്ന സ്വാഭാവികമായ കാഴ്ചപ്പാടാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് എഴുത്തുകാരനായ ഡിക്കൻസ് പാവപ്പെട്ടവരെക്കുറിച്ച് അഗാധമായ അനുകമ്പയോടെ എഴുതിയപ്പോഴും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപനത്തിൽ ഒരുവിധ അകൽച്ചയോ നാടകീയതയോ നിഴലിച്ചിരുന്നു."മറുഭാഗം എങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു എന്ന് നോക്കൂ!" എന്ന മട്ടിലാണ് അദ്ദേഹം ലോകത്തിന് മുന്നിൽ അത് അവതരിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ റഷ്യൻ എഴുത്തുകാരൻ പാവപ്പെട്ടവരെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നത് അവർക്കിടയിൽ ഒരാളായി ജീവിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അതിൽ ധനികരെ കാണിക്കാനുള്ള നാടകീയതയില്ല. അവർ അസാധാരണ ഗുണങ്ങളുള്ളവരോ തിന്മ നിറഞ്ഞവരോ ആയി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല; നമ്മളെപ്പോലെയുള്ള സാധാരണ മനുഷ്യരായി മാത്രം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രപഞ്ചസത്യങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുന്ന ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നല്ല, മറിച്ച് മറ്റൊരാളെ വിചാരണ ചെയ്യാൻ തനിക്ക് അവകാശമില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് ഈ സമത്വവും അനുകമ്പയും ഉദയം ചെയ്യുന്നത്.

1834-ൽ രണ്ട് സുപ്രധാന കഥകൾ പുറത്തുവന്നു: പുഷ്കിന്റെ സ്പേഡ്സ് രാജ്ഞിയും ഗോഗോളിന്റെ ഓവർകോട്ടുമായിരുന്നു അവ. ആദ്യത്തേത് പഴയ റൊമാന്റിസിസത്തിന്റെ അവസാനമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, രണ്ടാമത്തേത് തികച്ചും റഷ്യനായ പുതിയ സാഹിത്യ ശൈലിയുടെ തുടക്കമായിരുന്നു. പുഷ്കിന്റെ കഥ വായിക്കുമ്പോൾ നാം അത് ആസ്വദിച്ചേക്കാം, എന്നാൽ "ഇതിൽ എവിടെയാണ് റഷ്യൻ തനിമ?" എന്ന് ചോദിച്ചാൽ അതിന് ഉത്തരമില്ല. അത് ഒരു അമേരിക്കൻ മാസികയിൽ ജോൺ ബ്രൗൺ എന്ന പേരിൽ വന്നാലും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ ഗോഗോളിന്റെ ഓവർകോട്ട് വായിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ ഉച്ചത്തിൽ പറയും:"തീർച്ചയായും ഇതൊരു യഥാർത്ഥ റഷ്യൻ കഥയാണ്!" എന്തുകൊണ്ട്? കാരണം നിരാലംബരായ മനുഷ്യരോടുള്ള അഗാധമായ സഹതാപത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ റഷ്യൻ സ്വരം ആദ്യമായി മുഴങ്ങിയത് ആ കഥയിലാണ്. തുർഗനേവിലും ടോൾസ്റ്റോയിയിലും പിന്നീട് പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ച

റിയലിസത്തിലേക്ക് അത് പൂർണ്ണമായി എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും, അത് റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിലെ വഴിത്തിരിവായിരുന്നു.

റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തെ ലോകപ്രശസ്തമാക്കിയ എഴുത്തുകാരുടെ പട്ടികയിൽ പുഷ്കിൻ ഒന്നാമതാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹം അക്കാലത്തെ സാർവത്രിക സാഹിത്യ രീതിയായ റൊമാന്റിസിസത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നയാളായിരുന്നു. എങ്കിലും, റഷ്യൻ ജീനിയസിന്റെ സ്വാഭാവികതയും ലാളിത്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലിയിൽ വ്യക്തമായിരുന്നു. ബൈറണിന്റെ കവിതകളിൽ നിന്നും അക്കാലത്തെ റോമൻ കഥകളിൽ നിന്നും പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ട അദ്ദേഹം സ്വന്തം കാലത്തിന് മുന്നേ സഞ്ചരിച്ച വിപ്ലവകാരിയായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ ചില വിപ്ലവ ചിന്തകൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും (അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സ്വാതന്ത്ര്യ ഗീതം' പോലെയുള്ള കവിതകൾ ഉദാഹരണം), യുവത്വത്തിന്റെ ആവേശം അടങ്ങിയതോടെ നിക്കോളാസ് ഒന്നാമൻ സാറിന്റെ കീഴിലുള്ള കൗമാര ജീവിതവുമായി അദ്ദേഹം പൊരുത്തപ്പെട്ടു. തത്ത്വചിന്തകനെന്ന നിലയിൽ വലിയ ആഴമില്ലായിരുന്നെങ്കിലും, അതുല്യമായ പ്രകടനശേഷിയും പ്രകടനപാടവവുമുള്ള കലാകാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സൊക്രട്ടീസ് പറഞ്ഞതുപോലെ: "ജ്ഞാനം കൊണ്ടല്ല കവികൾ കവിതയെഴുതുന്നത്, മറിച്ച് പ്രചോദനവും ഒരുതരം ജീനിയസും കൊണ്ടാണ്."

“നാമെല്ലാം ഗോഗോളിന്റെ ഓവർകോട്ടിന്റെ തണലിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിവന്നവരാണ്,” എന്ന് ഒരു റഷ്യൻ എഴുത്തുകാരൻ പറയുകയുണ്ടായി. ദോസ്റ്റോയേവ്സ്കിയുടെ പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യർ എന്ന നോവൽ ഒരു തരത്തിൽ ഗോഗോളിന്റെ കഥയുടെ വിപുലീകരണമാണ്. സാധാരണക്കാരോടുള്ള സ്നേഹവും ദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന മനുഷ്യരോടുള്ള അനുകമ്പയും ദോസ്റ്റോയേവ്സ്കിയിലാണ് അതിന്റെ പരകോടിയിലെത്തിയത്. മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിനെ, പ്രത്യേകിച്ച് അതിന്റെ അസാധാരണവും രോഗാതുരവുമായ തലങ്ങളെ ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്ത മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കടുത്ത ദാരിദ്ര്യവും അനീതിയും മാനസികമായ യാതനകളും നിറഞ്ഞ രംഗങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ വേദനകളുടെ മുഴുവൻ വീതിയും അദ്ദേഹം വരച്ചുകാട്ടി. സ്നേഹത്തിൽ നിന്നും മറ്റുള്ളവരിൽ സ്നേഹം ഉണർത്താനുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽ നിന്നുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദർശനം ഉയർന്നുവന്നത്.

റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകമായ ഈ മാനവികതയുടെ തുടർച്ചയാണ് സാമൂഹിക ആശയങ്ങളോടുള്ള അഗാധമായ പ്രതിബദ്ധത. ഒരു അമേരിക്കൻ കഥാകൃത്ത് കഥയുടെ പ്ലോട്ടിന് നൽകുന്ന പ്രാധാന്യത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം റഷ്യൻ എഴുത്തുകാരൻ തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിന് നൽകുന്നു. റഷ്യൻ ജനതയുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് ബുദ്ധിജീവികളുടെ ചിന്താഗതിയുടെ പ്രതിഫലനമാണിത്. സാഹിത്യത്തെ അവർ അതീവ ഗൗരവത്തോടെയാണ് കണ്ടത്. സാഹിത്യം ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ കണ്ണാടിയാകണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. ഉന്നത അംഗീകാരം നേടാൻ ഒരു റഷ്യൻ എഴുത്തുകാരൻ മികച്ച ചിന്തകൻ കൂടിയാകണമായിരുന്നു. ലാളിത്യവും

ജീവിതത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തതയുമാണ് റഷ്യൻ സാഹിത്യ കലയുടെ രഹസ്യം.

ഈ ഗുണങ്ങൾ ഏറ്റവും ഉജ്ജ്വലമായി കാണപ്പെടുന്നത് തുർഗനേവിലും ടോൾസ്റ്റോയിലുമാണ്. ഇരുവരും ശക്തമായ സാമൂഹിക ബോധമുള്ളവരായിരുന്നു; മനുഷ്യക്ഷേമത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി അവർ ഗുസ്തി പിടിച്ചു. തുർഗനേവ് യൂറോപ്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ റഷ്യയുടെ പുനരുജ്ജീവനം ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ, ടോൾസ്റ്റോയ് പ്രാകൃത ജീവിതത്തിലേക്കും ക്രിസ്തീയ തത്ത്വങ്ങളിലേക്കും മടങ്ങുന്നതിലൂടെ മനുഷ്യരാശിയുടെ രക്ഷ കണ്ടെത്തി.

തുർഗനേവിന്റെ സുപ്രധാന ആദ്യ കൃതിയായ എ സ്പോർട്സ്മാൻസ് സ്കെച്ചസ് അടിമത്ത സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് (Serfdom) ചർച്ച ചെയ്യുകയും അത് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിൽ വൻ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും ചെയ്തു. സാർ ഭരണത്തിന്റെ തകർച്ചയിലേക്കും പുതിയ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഉദയത്തിലേക്കും നയിച്ച തലമുറകളുടെ ആശയ സംഘട്ടനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള നോവലുകളിൽ വ്യക്തമായി കാണാം.

“റഷ്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ എഴുത്തുകാരൻ” — ടോൾസ്റ്റോയിയെക്കുറിച്ചുള്ള തുർഗനേവിന്റെ വിശേഷണമാണിത്.“രണ്ടാമതൊരു ഷേക്സ്പിയർ!” എന്നാണ് ഫ്ലോബേർ വിളിച്ചത്. ഇരുവർക്കും തമ്മിലുള്ള ഒരേയൊരു സാമ്യം അവരുടെ ജീനിയസിന്റെ വലിപ്പം മാത്രമാണ്. രാജാക്കന്മാർ മുതൽ വേലക്കാർ വരെയുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഒരു ലോകം തന്നെ ഇരുവരും സൃഷ്ടിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ സമീപനം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഷേക്സ്പിയർ അക്കാലത്തെ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥകളെയും വിവേചനങ്ങളെയും അതേപടി സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ, ടോൾസ്റ്റോയ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ വ്യവസ്ഥകളെയും ചോദ്യം ചെയ്ത വിപ്ലവകാരിയായിരുന്നു. പദവിക്കോ പണത്തിനോ ഉപരിയായി മനുഷ്യന്റെ ആത്മീയ മൂല്യത്തിന് അദ്ദേഹം പ്രാധാന്യം നൽകി.

ഇതൊരു അമിതോക്തികലർന്ന പുകഴ്ത്തലാണോ? എങ്കിൽ വില്യം ഡീൻ ഹവൽസിന്റെ വാക്കുകൾ ഞാൻ ആവർത്തിക്കാം: "ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ച് അളന്നുമുറിച്ച വാക്കുകളിൽ സംസാരിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല."

ഇതുവരെ പരാമർശിച്ച റഷ്യൻ എഴുത്തുകാർ ചെറുകഥകൾക്ക് വിലപ്പെട്ട സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവരുടെ മികച്ച കൃതികൾ നോവലുകളായിരുന്നു. സാഹിത്യ ലോകത്ത് റഷ്യ സ്വന്തം സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചത് നോവലുകളിലൂടെയായിരുന്നു. മാത്യു ആർനോൾഡ് എഴുതിയതുപോലെ: "റഷ്യൻ നോവലുകൾ ലോക ശ്രദ്ധ നേടിയിരിക്കുന്നു, അത് അതിന് അർഹവുമാണ്..."

കടുത്ത സെൻസർഷിപ്പ് കാരണം പല റഷ്യൻ എഴുത്തുകാരും തങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ വിക്ഷേപിക്കാൻ പരിഹാസ രൂപങ്ങളും (Satire) ഉപമകളും ഉപയോഗിച്ചു. സാൽറ്റികോവ് (ഷെഡ്രിൻ) എന്ന എഴുത്തുകാരൻ ഈ ശൈലിയിൽ വലിയ വിജയം നേടി.

എന്നാൽ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന പാദത്തിലാണ് കൊറൊലെങ്കോ, ഗാർഷിൻ തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാർ ചെറുകഥാ ശാഖയ്ക്ക് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയത്. ആന്റൺ ചെക്കോവിലൂടെ റഷ്യൻ ചെറുകഥ മഹത്തായ സ്ഥാനത്തെത്തി. ഗോർക്കിയും അന്ദ്രേയെവും വിപ്ലവ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ശബ്ദമായി മാറി. പഴയ സമൂഹത്തിന്റെ അടിയത്തറ ഇളക്കിയ ആക്രമണകാരിയായിരുന്നു ഗോർക്കി.

ചെക്കോവ് കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും കഴിവുറ്റ കഥാകൃത്തായ കുപ്രിൻ റഷ്യൻ സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. സമ്യോനോവ് എന്ന കർഷക എഴുത്തുകാരൻ തന്റെ ലളിതമായ കഥകളിലൂടെ ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ പോലും പ്രശംസ പിടിച്ചുപറ്റി.

സൗന്ദര്യത്തെയും ഗൂഢാത്മകതയെയും ആരാധിച്ച മറ്റൊരു ചെറിയ വിഭാഗം എഴുത്തുകാരുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ സൊലോഗുബ് വലിയ പ്രശസ്തി നേടി.

റഷ്യൻ ചെറുകഥാ ലോകത്ത് ആന്റൺ ചെക്കോവ് ഉന്നത തലപ്പത്ത് നിൽക്കുന്നു. 1860-ൽ ഉക്രൈനിൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹം വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിച്ച ശേഷമാണ് സാഹിത്യത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞത്. 44 വർഷം മാത്രം ജീവിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം 16 വോള്യം കഥകളും നാടകങ്ങളും രചിച്ചു.

ടോൾസ്റ്റോയ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിമർശകർ ചെക്കോവിനെ മോപ്പസാങ്ങുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഇരുവരുടെയും ശൈലി വ്യത്യസ്തമാണ്. മോപ്പസാങ്ങിന്റെ കഥകളിൽ തണുത്ത വസ്തുനിഷ്ഠതയാണെങ്കിൽ, ചെക്കോവിന്റെ കഥകളിൽ മാനവികതയുടെ ചൂടുണ്ട്.

ഫ്രഞ്ച് എഴുത്തുകാരന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ കലാസൃഷ്ടിയിൽ നിന്ന് അടിക്കുന്ന തണുത്ത അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക്, വലിയൊരു മാനുഷിക അനുകമ്പയുടെ ചൂടുള്ള ശ്വാസം കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയാണ് റഷ്യൻ കഥാകൃത്ത് ചെയ്യുന്നത്. തന്റെ സഹതാപം ആരോടാണെന്ന് മോപ്പസാങ് ഒരിക്കലും തുറന്നുപറയുന്നില്ല. ചെക്കോവും തന്റെ സഹതാപം ആരോടാണെന്ന് എടുത്തുപറയുന്നില്ല, എങ്കിലും വായനക്കാരൻ അത് വ്യക്തമായി അറിയുന്നു. സ്വന്തം വസ്തുനിഷ്ഠത നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ തന്റെ സാന്നിധ്യം അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന ഈ സൂക്ഷ്മമായ കല അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആകർഷണമാണ്.

ചെക്കോവിന്റെ കൃതികൾ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന വൈവിധ്യം പുലർത്തുന്നു. ആവർത്തനങ്ങളില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളും സംഭവങ്ങളും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. വാങ്ക എന്ന ചെറിയ കഥയിലൂടെ ഒരു കുട്ടിയുടെ ജീവിത ദുരന്തം മുഴുവൻ അദ്ദേഹം നാല് പേജിൽ ഒതുക്കുന്നു.

അനുയോജ്യമായ മറ്റൊരു വാക്കിന്റെ അഭാവത്തിലാണ് ഞാൻ 'കണ്ടെത്താനുള്ള കഴിവ്' (inventiveness) എന്ന് ഉപയോഗിച്ചത്. ചെക്കോവ് സങ്കൽപ്പിക്കുകയല്ല, മറിച്ച് ജീവിത രഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സ്റ്റെപ്പി (The Steppe) എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്.

മറ്റുള്ളവർ കാണാത്തത് കാണാനുള്ള ദിവ്യദർശനമാണ് (Divination) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി. സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ തുറകളിലുമുള്ള മനുഷ്യരെയും ഒരുപോലെ അടുത്തറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ടൈപ്പുകളല്ല, മറിച്ച് ജീവസ്സുറ്റ വ്യക്തിത്വങ്ങളാണ്.

ഈ സമാഹാരത്തിൽ റഷ്യൻ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളുടെ മികച്ച പ്രതിനിധാനം ഉറപ്പാക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. വായനക്കാർക്ക് ഇത് മികച്ച വായനാനുഭവം നൽകുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

കൊറൊലെങ്കോയുടെ നിഴലുകൾ, അന്ദ്രേയെവിന്റെ ലാസറസ്, അർത്സിബാഷേവിന്റെ വിപ്ലവകാരി എന്നീ കഥകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ അനുമതി തന്ന എഡിറ്റർമാർക്ക് നന്ദി അറിയിക്കുന്നു.

[ഒപ്പ്: തോമസ് സെൽറ്റ്സർ]

“എല്ലാ കാര്യങ്ങളും രണ്ട് പ്രധാന ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ് — മാനവികമായ ശരികളും ജീവിതത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തതയും. ഇതാണ് റഷ്യൻ സാഹിത്യ കലയുടെ അത്ഭുതകരമായ ലാളിത്യത്തിന്റെ രഹസ്യം.”—തോമസ് സെൽറ്റ്സർ.

സ്പേഡ്സ് രാജ്ഞി

അലക്സാണ്ടർ എസ്. പുഷ്കിൻ

I

ഹോഴ്സ് ഗാർഡ്സിലെ നറൂമോവിന്റെ മുറിയിൽ ഒരു ചൂതുകളി സൽക്കാരം നടക്കുകയായിരുന്നു. നീണ്ട ശീതകാല രാത്രി എങ്ങനെ കടന്നുപോയെന്ന് ആരും അറിഞ്ഞില്ല. വെളുപ്പിന് അഞ്ച് മണിയായപ്പോഴാണ് എല്ലാവരും അത്താഴത്തിന് ഇരുന്നത്. ജയിച്ചവർ നല്ല വിശപ്പോടെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു; തോറ്റവരാകട്ടെ ശൂന്യമായ പ്ലേറ്റുകളിലേക്ക് വെറുതെ നോക്കിയിരുന്നു. ഷാംപെയ്ൻ വന്നതോടെ സംഭാഷണത്തിന് ജീവൻ വെച്ചു, എല്ലാവരും അതിൽ പങ്കുചേർന്നു.

“സുറിൻ, നിങ്ങളുടെ കളി എങ്ങനെ ഉണ്ടായിരുന്നു?” വീട്ടുടമസ്ഥൻ ചോദിച്ചു.

“ഓ, പതിവുപോലെ ഞാൻ തോറ്റു. എനിക്ക് തീരെ ഭാഗ്യമില്ലെന്ന് സമ്മതിക്കണം: ഞാൻ ശാന്തനായി ശ്രദ്ധയോടെ കളിക്കും, വികാരങ്ങൾക്ക് അടിപ്പെടില്ല, എങ്കിലും ഞാൻ എപ്പോഴും തോൽക്കുന്നു!”

“ഒരു തവണ പോലും ചുവപ്പിന്മേൽ പണയം വെക്കാൻ നീ തുനിഞ്ഞില്ലേ?... നിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യം എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നു.”

“എന്നാൽ ഹെർമാനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ എന്ത് വിചാരിക്കുന്നു?” അതിഥികളിലൊരാൾ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായ എഞ്ചിനീയറെ ചൂണ്ടി പറഞ്ഞു: “ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കൽ പോലും കൈയിൽ ഒരു കാർഡ് എടുത്തിട്ടില്ലാത്തവൻ, ഒരിക്കൽ പോലും പണം വെച്ച് കളിച്ചിട്ടില്ലാത്തവൻ, പുലർച്ചെ അഞ്ച് മണി വരെ നമ്മുടെ കളി നോക്കി ഇരിക്കുന്നു.”

“കളി എന്നെ വളരെ ആകർഷിക്കുന്നു,” ഹെർമാൻ പറഞ്ഞു: “പക്ഷേ അനാവശ്യമായ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി അത്യാവശ്യമുള്ള പണം നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല.”

“ഹെർമാൻ ഒരു ജർമ്മൻകാരനാണ്: അവൻ മിതവ്യയമുള്ളവനാണ് — അത്രയേയുള്ളൂ!” ടോംസ്കി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. “പക്ഷേ എനിക്ക് മനസ്സിലാകാത്ത ഒരാളുണ്ടെങ്കിൽ അത് എന്റെ മുത്തശ്ശി, കൗണ്ടസ് അന്നാ ഫെഡോടോവ്നയാണ്.”